

עפר ואפר, ועפרא דינחק, וכולא דא בגין דעציד לנפשיה כפנא ולא אכיל לחמא, אלא עציד עיסקיה צאורייתא, דאיהו לחמא דיהודאי כדאוקימנא, וכדין שדר האי בר נש לתרי צנוהי לאסדהא עליה קמי קודשא בריך הוא, דאיהו עציד תיובתא, וכדין אחיין אינון תרין צנוהי להאי חקלא דאצהונן, ובגין תמן קמיהון, ומאיצן אצהונן לא מיפטור האי בר נש, אוף דעציד תיובתא סגי, עד דאיתמסר נפשיה למיתא, בגין דמיגור עליה מצי דינא דלעילא דימות, וכדין עציד האי בר נש תיובתא סגיא, ואתא שעתא דימות האי בר נש צתיובתא דיליה.

ג' וימות. וכדין פקיד האי בר נש ואמר, אנא מית, וימות. ואנא מוטיב צתיובתא דלית אלהא בר אלהין כדאוקימנא, ואנא מיספרש מלוייתין אנת נשמתאי, וכדין כד חמית האי נשמתא קדישא דהאי גופא קדישא מתפריש מינה ומתריין צנוהי כדאוקימנא.

ד' וישאו. וכדין אינון תרין צנוהי ונשמתא קדישא, וישאו. נסיצין להון לאסדהא עליהון תרין סהדין דקשוט, דאיתעציד תיובתא, כמה דעצדין אצהונן, ואוליין לעילא לאסהיד עליה דאיהו עציד תיובתא, ושמא דסהיד חדא קדמאה ערפה, דא יצרא ציטא, דאוף איהו מסהיד לטבא, כד האי בר נש עציד תיובתא, ושמא דיצרא טבא תניינא רות, דא תור, וכדין מסהדין עליה דהאי בר נש, דאיהו עציד תיובתא שלימתא עשרה יומין דצין ראש השנה ליומא דכפורא, לעורר עשר ספירין עילאין.

ה' וימותו. וכדין סליקת נשמתא לנהר דינור, וימותו. למטבע ולמנער מינה כולא איתדצקותא ציטא, דאיתדצק ציה צהאי בר נש, ודא מיתא תניינא, ואוף תרין צנוהי כדאוקימנא, אוף אינון מטבעין צהאי נהרא קדישא, אבל אינון משתריין תמן, עד שעתא דמתקריין לאסהיד קמי מריה מלכא קודשא בריך הוא, וכדין אשתתרת האי נשמתא צלחודא מתרין צנוהי ומגופה.

ו' ותקם. וכדין מתעורר רחמי מקודשא בריך הוא, ותקם. ומתקריא קמי קודשא בריך הוא איהי ותריין צנוהי, דאינון כלותיה, ודאי תרין כליון דכלו לטובא ציטא, (נ"א כליון דכלו לאוטבא ציטין) בגין דעצדו תיובתא, בגין למיזכא צהאי חקלא קדישא דאצהונן כדאוקימנא, וכד שמעית האי נשמתא קדישא קלא דא דכולא קריבותא, בגין דעצידת תיובתא, למיזכא אתרא צחקלא דאצהונן, בגין דתמן דכיר קודשא בריך הוא כולא עמא דקייא, למיזכא להון אגרא, ובגין דטריחו צאורייתא דאיהו לחמא טבא.

ז' ותצא. וכדין אזלת האי נשמתא מאתר דהוית תמן ותצא. כדאוקימנא, ונטלית תרין צנוהי דאינון כלוהי דילה לאסהיד עלה כדאוקימנא, ומיזלון צארחא דאורייתא וצתיובתא, דכולא חדא איהו כדאוקימנא, למיסדר מילין, האיך דאיתחצרו ארעא קדישא ושמא קדישא כדאוקימנא ע"י תיובתא.

ח ותאמר. וכד הוויין צהאי ארסא, וכדין אמרית ותאמר. נשמתא קדישא לתרין כלוהי, זילו ותסהידו דעביד האי גברא תיובתא, בגין למיזכא אשא דא אנא נשמתא קדישא, למיתב צמתיבתא דשכינתא, דהיא אמא עילאה כדאוקימנא, בגין דתמן אתר בית מוטב דמרי תיובתא, ואפשר כד אתיהב לי קודשא בריך הוא חנא וחסדא, ואוליף עלייכו זכותא, ותזכו דיהיב לכו קודשא בריך הוא חסדא, דלא תתהדרו למיתגלגל צהאי עלמא, בגין דעצדיתו חסדא עמוהי, ואוף עס האי גופא קדישא דמית.

ט יתן. וכדין אמרית האי נשמתא, יהא רעוא דהוה יתן. קודשא בריך הוא צרחמין דיליה לכו, דתשתכון מנוח צגינתא דעדנא, כלל חדא מנכון למיהדר יתכון לאחר דאיתנטילו יתכון מאשא דקודשא בריך הוא, וכדין אתין אינון לאחר דמתקריין, וחמין מאן דחמין, ותצין להאי גופא קדישא, כד איהו צמרעיה צגסיסא, וכדין מגלין ליה אינון כל רזין דחמינון, ומנשקין ליה, דא רוא דנשיקה קדמאה, וכדין נטלין קליהון ובכין לקודשא בריך הוא צמתיבתא שלימתא.

י ותאמרנה. וכדין תאמרין אינון תרין צנוהי ותאמרנה. לנשמתא, צמטו ממין, אנן עמך איזילו לאסחיד על האי גופא קדישא דעביד תיובתא צעמין, דא כ"י קדישא, ובגין דא, (נ"א תיובתא) תיזכה איהו למהוי לקיים פקודין דאורייתא.

יא ותאמר. וכדין מתיבת לכו האי נשמתא קדישא ותאמר. צרתן, האי תיובתא אחידעי לעילא, ובגין מה צעין למיזל עמי, דלא מיתצטיל גזירתא מיניה, דלא תהדר למעבד לעורר צישות, אלא צמטו מינכון, דתסהידון עלי דלא אית מאינון גברין כלום, דאינון צנין צישין דהוויין צמעוהי, דהוויין לכו מן קדמת דנא לצעלין צישין.

יב שבנה. בגין דא תסהידו צרתן, דעצידנא תיובתא, שבנה. בגין למירת עלמא דאתי, ואוף דהאי תיובתא הוית כד איתקשא האי גופא קדישא, אוף הכי אית לותי מיסצר, אוף דהוי האי גופא צהאי עלמא דדמית ללילא, ואוף דעביד עובדין צישין, ואוליד צנין צישין צסטרסא מסאצא, כד אושיד זרעיה לארעא, אצל צמתיבתא שלימתא, ואוליף אורייתא, (נ"א כולא) ימחל ליה.

יג דלדון. היכמא דאתון ידעתון, דאינון צנין צישין דלדון, איתפרשו כצר צמתיבתא רצרבא, והא אינון איתאצידו מהאי גופא קדישא, דלא לאיתצקא ציה עוד, אסחידו עילוהי צרתוהי, וכי לא כדין איהו, אצל מרה הוית לי מנכון מאוד מקדמת דנא, קדם דעביד האי גופא קדישא תיובתא, בגין דאזלית צי דרועא דקודשא בריך הוא, למיקריב לגציה, ויהיב צליציה דהאי גופא למעבד תיובתא, דלא למיהדר למעבד עובדין צישין.

יד ותשאנה. וכדין נטלין צמימרא דא, ומסחדין על ותשאנה, האי גופא דסגיאיה ליה עובדין צישין, וכדין צכין צקוליהון עוד, לקבל שכינתא, ונשקין דין